

במה טומנין פרק רביעי שבת

ג.

עין משפט נר מצוה

יב א מיי פכיה מהל' שנת
הלי' עסק סמך לאין סה
עושי' ע' ח' ח' סמך נטע
ספיק' א:
ב ב ג מיי פכיה מהל'
שנת הלכה כה טור
עושי' ע' ח' ח' סמך נטע
ספיק' א:
בב ד מיי פכיה מהל'
שנת הלכה כה טור
עושי' ע' ח' ח' סמך נטע
ספיק' א:
בג ז מיי פכיה מהלכות
שנת הלכה א סמך נטע
עושי' ע' ח' ח' סמך נטע
ספיק' א:

רבינו הגנאל

רבינו הגנאל כרובא דאמר שלא
שנו אלא שלא יחדן
להטמנה, ואבל יחדן
להטמנה מטלטלין אותן,
הבאים מן ההפקה ומה
ורבינו הדוא בתראה
אוקמה למשנתו בשל
הפקה. פי' הפקת, לשון
היינו, הוא, כבוד אורז
המוטל לסחורה כדחתנו
ב"ע"ו [טז] התקנים הבאים
מן הסליחה אסורין ומן
ההפקה מותרין, ותני [טז]
החבין והקלטות
הבאים מן ההפקה ומן
האוצר ומן הספינה מותרין,
כדחתנו גיזי צמר של
הפקה אין מטלטלין אותן
אם התקין בעל הבית
להשתמש בהן מותר. ויריות
של דקל שגרין לצעים
עליהן לשיבה.
אוקמנא ר' חנינא בן
עקיבא אומר צריך לקשר,
ו' שמעון בן גמליאל אומר
אין צריך לקשר. אמר
רבה בר בר חנה הילכתא
כרשב"ג, ואפי' דאמר רב
יקשהו היא אמר שמואל
דיו. הא דאמר בר אסי
עריפא מדשמואל, ומצא
רב לבייהו יחיד ויחיד
ורבים הלכה כרבים. הא
דאמר רב יהודה מכניס
אדם מלא קופתו עפר, כבר
פרשתי במסכת י"ט, דלא
[אכרע בהא מילתא] נב
מיעבדא ביה מעשה. נימא
כתנאי בכל חפץ את הכלים
כר', מלשון אשה חופפת
וטורקת כו'.

אלא אי איתמר בו'. אין גירסא זו נכונה ללכאורה משמע שלרצא
עלמו היה מקשה וטפי הוי ינחא חי הוה גרס אללא אמר
רצא אלל לפי זה הוה נריך לומר דרבינא לפלוגי אמת':
רבינא אומר בשל הפתק שנו. ומילתא דרצא כדקאמר מעיקרא
ובשאינה של הפתק ותימא דרצא
קאמינא לא שנו משמע דלאמתימין
קאי והא דמתימין מיירי בשל הפתק
ו"ל דרשא מיירי בכל גיזי צמר זין של
הפתק זין שאינם של הפתק דאין
מטלטלים אותן וקאמר רצא לא שנו
בהנהו שאינה של הפתק אללא של טמון
בהן אלל טמון בהן מטלטלים אותן והא
דקמיני סיפא כילד הוא עושה כו' בשל
הפתק קאמר ואפי' שטמון בהן אין
מטלטלין כיון שלא הזמין:
ורב אסי אומר ישב אפי' שרא
קשר ושרא חישוב. רבינו
שמעון הוון פסק כרז אסי מדקאמר
בסמוך רז אסי שהוא בתראה מתני'
נמי דיקא' ור"ט פוסק כרז מכת
קושיא כמו שפורש צפרק כל הכלים
(לקמן דף קכו. ג' ד"ה ר"י אומר וכו'):

בפיקורין ובציפא. פרי"ח כיפה
שיש בה שער ונתונין
אותה צראש הקרה ונראה שהוא
שער ראשו: **אבל לא** צבען בשמן
אין יוצאין בהן. לאו דוקא אין יוצאין
דאפילו מטלטלים אסור לפי שאינם
מוכנים אללא נקט אין יוצאין אגב צראש
ובסמוך נמי דקאמר אלל יאל בהן
שעה אחת מצעוד יוס לאו דוקא יאל
דהוא הדיון ישב בהן צניות':

ואם יצא בהן שעה אחת בו'.
אפי' שאל נבע ולא מישב
היינו כרז אסי דלמר ישב אפי' שאל
מישב ולא קיטר קשה לר"י יראא דקמיני
יוצאין בהן צמר שצבען מלא אריא
דמתייר יאל אפי' שאל נבע ולא
מישב כל שכן מישב' ולא נבע
ללכאורה ישיבה גריעא ממתשבה וכן
נמי יציאה ומירן דהאי דקאמר נבען
לא ללאת בהן שעת אללא כדי ללאת
בהן מצעוד יוס ואחר כך נמלך' ואפי'ה
יכול ללאת בהן שעת:
ולא ידענא אי בית האבא הוה.
פי' אי משום בית האבא האכל
המיר אי משום בית המשטה':
רבי

יהודה המכניס אדם מלא קופתו עפר ועושה בה כל צרכו דרש מר זוטרא
משמיה דמר זוטרא רבה ויהוא שיחד לו קרן זוית אמרו רבנן קמיה דרב פפא
כמואן כרבן שמעון בן גמליאל דאי כרבנן האמרי בעינן מעשה אמר להו רב
פפא אפילו תימא רבנן עד כאן לא קאמרי רבנן דבעינן מעשה אלא מידי דבר
עבידא ביה מעשה אבל מידי דלא בר מיעבדא ביה מעשה לא נימא
כתנאי בכל חפץ את הכלים חוץ מכלי כסף בגרתקון הוה נתר וחול
מותר והתנאי הוה נתר וחול אסור מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר בעינן
מעשה ומר סבר לא בעינן מעשה לא דכולי עלמא לא בעינן מעשה ולא
קשיא הוה ר' יהודה הא ר' שמעון) הא ר' רבי יהודה דאמר דבר שאין מתכוין
אסור הא ר' שמעון דאמר דבר שאין מתכוין מותר במאי אוקימתא להא
דשרי כר"ש אימא סיפא אבל לא יחוף בהם שערו ואי ר"ש משרא קשרי דתנן
גזיר

נוטל את היסויו. אלמא בהך דטמן נמי קאמר לטלטולי אללא על
ידי כסויו: **יחדן להטמנה**. לעולם: **רבינא** אומר. לעולם כדקאמר
רצא אס טמון בהן מותר לטלטל דכמאן דמחאן דימחא לכי דמו ורצא לאו
אמתמימין קאי דמתמימין בגימין של הפתק דודאי עמיד להחזיק משם
ולא יחדן לך: **הפתק**. מערכה
גדולה שעורכין ומושביהו והן נופלות אלא אי איתמר
לסחורה שקורין ט"ש זין של צגדים
זין של צמר זין של חגדים ובשר
מלוח: **חריום**. ענפים קשים כעץ.
משוקשו שדראות של לוציין ונפלו
עלין שלהן קרי להן חריום: **שגרין**.
כל (לקיטת) [קליטת] תמרים קרי
גדיה: **צריך לקשר**. לקשר יחד
מצעוד יוס להוכיח שלישיה עומדים
ואס לא קשר יחד אסור לטלטלין
למחר ללא הוי יחד צמחשבה: **ורז**
אסי אמר ישב. עליהן מצעוד יוס:
ואפי' שאל חישב. עליהן לישב
למחר גלי דעמיה לשישיה קיימי:
פקוין. שמתן סרוק שנותנין על
המכה: **צפיפא**. צמר מנופץ הניתן
על המכה: **בזמן שצבען**. גלי
דעמיה למכה קיימי להניח עליה
שצבת ללאו לרפואה יניחו אללא שלא
ישרטו מלבושיו את מכתו והוה ליה
כמלבוש דעלמא. אלל לא צבען צמין
ללאו מלבוש יניחו הוה ליה משאי
ואין יוצאין צו לר"ה: **ואס יאל** בהן
כו'. היינו כרז אסי דלמר ישב
אפי' שאל קשר ולא מישב: **אף** אן
נמי סנינא. כרז אסי: **קש**. סתמיה
לטינא קאי ללבוש או להסקה
ומוקפה הוה ואס היה גמון על
המטה ולא לשכב עליו ובה שצבת
לשיבה עליו והוארך לנענעו ולשוטחו
לשיבה שלא היה צבור וקשה: **לא**
ינענעו בידו. שאסור לטלטלו: **אלל**
מנענעו בגופו. כלאחר יד: **או** שהיה
עליו כר או סדין. ששכב עליו מצעוד
יוס ואפי' שאל יחדו לך ולא מישב
עליו דהיינו כרז אסי: **ומאן סנא**.
דלעיל דלמר נריך אסור ופליגי
אדרבן שמעון: **ולא ידענא**. ועירי
קאמר לה: **דערידי**. ולא יכלו לקשור
מצעוד יוס והתם הוה דשרי כלל
קישור אלל בעלמא לא: **מכניס מלא**
קופסו עפר. לכסות צו זואה ורוק
ומערה העפר צנימו לארץ ונוטלו
תמיד לכל זרכויו: **והוא שיחד** לו
קרן זוית. דהוי כמוכן ועומד לך

אלל נתנו צמלע צימו למדרס רגלים
הוי הוה צטל לגבי קרקעית הצית
ומוקפה ואסור: **כרזן שמעון**. דשרי
צמחשבה בעלמא שאין מעשה מוכיח
שעומד לעשות זרכויו: **דבר מעניד**
מעשה. שכן מעשה הוה שיכול
לעשות צו מעשה הוכחה: **לימא**
כתנאי. הא דרז יהודה צנימי
דלאו צר מעשה: **חפין**. משפספין
את הכלים שצבת ללחמין: **חוץ**
מכלי כסף בגרתקון. כמין עפר
שגדל צמחית של יין וקורין לו אליוס
והוא עיקר תקון כלי כסף וגורר אותו
שהספף רך והוא ממתק שהוא אז
דגרייר ליה אללא משום מוקפה קאמר ליה
ועמא עלמא. צנימי דלאו צר מעשה
לחית לכו הוה דרז יהודה וטעמא
מאן דאסר דומינן דגרייר ואף על גב
דלא מייכוין לגרוך אסור כרבי יהודה
דלמר דבר שאין מתכוין אסור ומאן דשרי
כר"ש. ומינה גרתקון אסור דודאי גרייר
ומורה ר"ש צפסיק רישיה ולא ימות
[לקמן עה']: **יחוף** בהן. צננת וחול
שערו שצבת מפשי: **משיירו**:
מיר

א) [תוספתא פ"ד, ג] לקמן
ב) קכז: א) ופי' חס'
לקמן קכז: ב) ד"ה וחדו'
ד) [תוספתא פ"ד, ט] ש"ל
מ"ז ע"ש, ו) לקמן קכ"א,
ז) כ"ה ט"ז, ח) ג"ל א"ל
ט) [תוספתא פ"ד, ט'
י) ח"מ מ"ז, ט' [ע"ל מ"ז]:
יא) [שם ו"ט, ט'] [ע"ל מ"ז],
טו) שאל שצבען ולא כרזן
צמחשה היינו כרז אסי כ"ל

לעוין רש"י
ט"ש. ערמה.
אלו"ם. צריך (אלוים).

מוסף רש"י

שגדרין לעצים. שמתן
להסק (לקמן קכ"ה). צריך
לקשר. מנרש שנת (שם).
הקשר שעל גבי דמורה.
תוספתא להסקה ומוקפה הוה
ובל לשכב עליו ומנענעו
כדי שיזהא ק"ו וכן לשכב.
לא ינענעו בידו. דמוקפה
הוה, אבל מנענעו בגופו.
כתנאי וטלטלו מן האז הוה
דלא שמי טלטלו (ע"ל
קכ"ה). או שיהיה עליו
כר או סדין. דגלי דעמיה
דלפקיה לשישיה מעשה מוכיח
כל עליו (שם). מכניס אדם
מלא קופתו עפר. כסמך
ועמא צמקוס לחו, ועושה
בה כל צרכיו. ולא אמרין
דלפקיה לשישיה מעשה מוכיח
טענה לה לגבי קרקע ע"ל
ארידי דזוטרא [ב"ב ט"ז].
הוה שיחד לו קרן זוית.
ולא שטמיה ומוכחה מילתא
דלגבי מוקפה לשו"י מוכיח
מיתוס קאמר שאין מעשה
לא תפירה ולא כמשה אללא
הכנה (שם).

מוסף וסופות

א. ואפי' טמן בהן אין
מטלטלין אותן. פי' הר"ן.
ב. להטמנה. מוס' הל"ש.
מיהו ייחדן להטמנה אפי'
בשל הפתק מטלטלין
אותן. פי' הר"ן. ג. [אפי']
דישבה שלא בהומנה
גרעא מהומנה גירדתא.
רענא. וכו' וכו' אם חשב
עליהן כשמואל ואפי'
שלא ישב. רש"י. ד. שלא
מצאו הומנה מועלת כ"א
לגבי מוקפה לשו"י מוכיח.
ה. הני פקורין וציפא הן
מוקפין דסתמייהו לטויה
קיימי, ומשי"ה בעי הומנה
ובלא הומנה מועלת כ"א
ר"ד. ו. ולא יצא. מוס'
הל"ש. ז. ולא יצא בהם.
מוס' הל"ש. ח. אבל
בעלמא. מוס' הל"ש.

א) ע"י ערוך ערך אפקת.